

ΠΕΡΙ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΘΛΙΜΕΝΩΝ.

Οἱ τεθλιμμένοι καὶ περιλυτοὶ εἶναι ἀδιάθετοι πρὸς ἐνασχόλησιν· πᾶν ἔργον φαίνεται ὀχληρὸν καὶ ἀηδὲς καθ' ὃν καιρὸν ἅπαντα, καὶ ἡ ζωὴ αὐτῇ, βαρύνουσι μόνον καὶ ἀηδιάζουσιν. Οἱ τεθλιμμένοι ὅμως καὶ περιλυτοὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐνασχολῶνται, εἰ δὲ μὴ, θέλουσι παραρρνήσει. Μακαριώτεροι τῶν ὅσοι εὐρίσκονται εἰς οἰκογενείας, ὅπου πλεονάζουν ἀναπόφευκτα καθήκοντα· διότι ἡ πολυασχολία καὶ ἀσφαλίζει πρὸς τὸ παρὸν, καὶ ἀνακουφίζει ἐπὶ τέλους. Δεινότερα δ' ἡ θέσις ἐκεῖνων, οἵτινες ἔχουν ὀλίγας ἀναγκαίας ἐνασχολήσεις. Ἡ ἀνάγνωσις πολλάκις ἀποτυγχάνει. Ἐνίοτε μὲν παρηγορεῖ· ἀλλὰ συνεχέστερον ἢ προσοχὴ χαννοῦται, τὰ διανοήματα πλανῶνται, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς λύπης ὑπαγορεύεται εἰς τὸν νοῦν. Γυναῖκες, αἵτινες δὲν εὐρίσκουσι παρηγορίαν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, οὔτε ράπτουσαι θέλουν ἀνακουφίσεσθαι. Τὸ μέτριον ῥάψιμον εἶναι ἀρκετὰ εὐάρεστον ὅπότεν τὸ πνεῦμα ἡσυχάζῃ· ἀλλ' ἂν διαρκέσῃ παραπολὺ, βλάπτει τὰ νῆυρα· εἰς δὲ τὰς τεθλιμμένας, τὰς ἐπιθυμούσας νὰ λησμονήσωσιν ἑαυτάς, τίποτε δὲν δύναται νὰ ἦναι χειρότερον. Τὸ γράφειν ὡσαύτως δὲν ὠφελεῖ. Ὁ κάλαμος κρέμαται ὀκνηρῶς ὑπὲρ τοῦ χάρτου, ἡ καταγράφει τοὺς σπαρασσοντας τὴν καρδίαν ὀδυνηροὺς διαλογισμοὺς. Τὸ ἀσφαλέςτατον καὶ κάλλιστον ἐνασχόλημα, ὅπότεν ὑπάρχῃ ἡ ἀπαιτούμενη ἀρμοδιότης, εἶναι ἡ μετὰ τῶν ἀθῶων τέκνων συναναστροφὴ μετὰ τούτων τὸ πάθος τῆς ψυχῆς καταπραΰνεται. Δεύτερον, αἱ τίμαι, γνήσιαι σχέσεις μετὰ τῶν πενήτων, ὅχι αἱ προερχόμεναι ἀπλῶς ἐκ τῆς διανομῆς μικρᾶς ποσότητος χρημάτων, ἀλλ' αἱ στηριζόμεναι εἰς πραγματικὴν ἀμοιβαίαν κλίσιν καὶ συμπάθειαν. Ἡ τῶν κήπων καλλιέργεια εἶναι ἀρίστη, ἐπειδὴ συνενώνει τὴν σωμαστικὴν μὲ ἀρκετὴν ἐνασχόλησιν τοῦ νοῦς, καὶ συγχρόνως ἡ γλυκεῖα συμπαθὲς φύσις προσφέρει θεραπείαν ἐν παντὶ φύλλῳ τε καὶ ἀνθῇ, καὶ νεύει εἰς τὸν ὕπνον νὰ προσεγγίσῃ καὶ νὰ ἦναι ἑτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ εὐνοϊκὸν ἔργον τῆς. Ὁ περίπατος εἶναι καλός· ὅχι ἡ μετάβασις ἀπὸ ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστήριον, ἢ ἀπὸ γείτονος εἰς γείτονα, ἀλλ' ἡ ἐκδρομὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τοὺς πρασινωτέρους ἀγρούς καὶ τοὺς ὑψηλοτέρους γηλόφους καὶ τὰς ἡσυχωτέρας κοιλάδας. Ὅσον κατηρῆς καὶ ἂν ἦτον ἡ φαντασία εἰς τὸ μέσον τῆς κατ' οἶκον ὀδύνης, ἐνταῦθα εὐφραίνεται καὶ μειδιᾷ. Ὅσον ἀδρανῇ καὶ ἂν ἦσαν τὰ μέλη ὅτε ὑπεβάσταζον καρδίαν βαρυτάτην, ἐνταῦθα ἀναρρῶνόνται, καὶ τὸ χαῦνον βάδισμα γίνεται πάλιν γοργόν. Ὅσον διεστραμμένη καὶ ἂν ὑπῆρξεν

ἡ μνήμη, παρουσιάζουσα πᾶν ὅ,τι ὀδυνηρὸν, καὶ διατρίβουσα μόνον εἰς τὸ ἀνεπίδεκτον διορθώσεως, ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον παραβλέπεται, καὶ ἀποκοιμᾶται· ὁ δ' ὕπνος τῆς μνήμης εἶναι διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἡμέρα ἐν τῷ παραδείσῳ. Καὶ εἰς τὴν κοινωτέραν λεωφόρον ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου πνοὴ τῆς δροσερᾶς αὔρας φέρει ἀνεσιν καὶ παραμυθίαν. Εἰς τοὺς ἀγρούς εἶναι ἀκόμη καλῆτερα· ἐκεῖ τοῦ κορυδαλοῦ ἡ εὐθυμος μουσικὴ διασκεδάζει τὴν λύπην. Ἀλλ' ὁ προσφεύστερος τόπος εἶναι οἱ γήλοφοι, ὅπου ὁ ἀνθρώπινος βίος ἐξαπλοῦται ὑπὸ τὸν σωματικὸν ὀφθαλμόν· ὅπου ὁ νοῦς μεταβαίνει ἀπὸ τὴν φωλεάν τοῦ χωρικοῦ εἰς τὴν θορυβώδη μεγαλόπολιν, ἀπὸ τὸ σχολεῖον εἰς τὸ κοιμητήριον, ἀπὸ τὸν ἀροτριῶντα βοῦν εἰς τὴν μακρὰν πορευομένην συνοδοιορίαν· ἀπὸ τὸ πλοιάριον τοῦ ἀλιέως, εἰς τὴν πολυπλάνητον τοῦ ἐμπορίου ἢ τοῦ πολέμου ναῦν.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ ΜΥΡΜΗΚΩΝ.

Αἱ μυρμηκοπόλεις τῆς Βραζιλίας, ὡς πρέπει νὰ ὀνομάζονται, εἶναι τόσο ἐννεγάειες, ὥστε ὁμοιάζουσι μᾶλλον ἀνθρωπίνων χειρῶν ἔργα, παρὰ μνημεῖα τῆς ἐμπειρίας καὶ φιλοπονίας τῶν ἐντόμων. Εἶναι κωνικὰ χῶματα ἐκ πηλοῦ, τὰ ὅποια οἱ μικροὶ αὐτῶν ἀρχιτέκτονες ἀνεγείρουσιν εἰς ὕψος δέκα ἢ δώδεκα ποδῶν· ἡ δὲ περιφέρειά των εἶναι ἐννέα ἢ δέκα πόδες. Σκληρὸς κίτρινος πηλὸς ἀποτελεῖ τὸ ἐξώθεν ἐπίβλημα· ἐσωτερικῶς διαιροῦσιν αὐτὰ στέγαι τινὲς ὀριζόντιοι, ἐκ μελαίνης σκληρᾶς γῆς, ἐν σχήματι λεπτῶν πλακῶν, αἵτινες στίλβουσι κάποτε ὡς βερενικωμένα σκεύη. Εἰς τὰς κατοικίας ταύτας ἐνδικοιτῶνται μυριάδες μεγάλων μελαγχρόνιων μυρμηκῶν. Ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν προέρχεται ὑγρὸν ἱξῶδες, δι' οὗ βρεχόμενος ὁ πηλὸς ἀποκαθίσταται ἀρμόδιος εἰς ὀστράκωσιν. Εἰδὼν τινὰ κἀμνουσι τοιοῦτοτρόπως σκεπαστάς ὁδοὺς, αἵτινες ἐκτείνονται κάποτε εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλο κατάστημα. καὶ διὰ τούτων ὀδεύουσιν οἱ μύρμηκες ἀόρατοι. Ἐνίοτε μεταναστεύουσι· περιστατικὰ δὲ τῶν ὁδῶν λόγῳ ἄξια συνοδεύουσι τὰς ἐκστρατείας των· ἐμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁμοιάζουσι τὰς καταδρομὰς τῶν καρποφόρων πεδιάδων τῆς Ἰταλίας τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ τῶν βαρβαρικῶν μυριάδων του, οἵτινες, ὄθεν καὶ ἂν διέβαινον, ἄφινον ἐρημίαν ὀπισθεν αὐτῶν. Ὅπότεν οἱ μύρμηκες οὗτοι Οὐννοὶ ἐξέλθωσιν εἰς τοιαύτην ἐκστρατείαν, προβαίνουσι κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, ὡς ἡ φορτωμένη μέλισσα φεύγει πρὸς τὴν κυψέλην τῆς, καὶ κατατρώγουσιν πᾶν τὸ προστυγχάνον βρώσιμον, ὡς νέφος ἀκρίδων. Συνέβη ποτὲ, εἰς μίαν τῶν ἐκστρατειῶν τούτων γενομένην πλησίον τῆς πόλεως Ρίου Ἰαννείρου, νὰ ἐμποδίζετο ἡ γραμμὴ τῆς πορείας ὑπὸ τινος κήπου· βαθεὺς τις λάκκος κατ' ἐξαιρετον ἐφαίνετο ἐμπόδιον ἀνυπερβλήτον· ῥάβδος τις ὅμως ἐτυχε κειμένη